



Príbeh o veľkej statočnosti malého kocúrika

CHARLIE



Mačiatko,
ktoré
zachránilo
život

Sheila
Nortonová

FRAGMENT

Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk



Sheila Nortonová
Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

CHARLIE

Mačiatko, ktoré
zachránilo život

Sheila Nortonová

Pre moju milovanú rodinu – vrátane mačiek!



PRVÁ KAPITOLA

Dobre, dobre, utíšte sa, banda. Môj kamarát Oliver tvrdí, že sa už nemôžete dočkať, kedy si vypočujete, čo som zažil. Tak povyliezajte na chvíľu spoza smetiakov a prestaňte sa biť o toho mŕtveho vrabčeka.

Fajn. Viem, že niektorí z vás ma stále považujú za hlúpeho murka, ktorý si ledva rozozná chvostík od fúzikov, ale počas leta som musel rýchlo dospieť, a keď si vypočujete môj príbeh, pochopíte prečo. Oliver, mohli by moje sestričky sedieť vedľa teba? Pre prípad, že by sa báli... Presne tak, Nancy. Áno, Tabita, pritúl sa k Oliverovi. Mám totiž pocit, že vás musím chrániť, hoci každý z nás žije v inej ľudskej rodine. A pokiaľ budú počúvať aj *naozaj* malé mačiatka alebo nejakí strachopudi – prepáčte, mám na mysli mačky s citlivejšou povahou –, asi by si mali pri niektorých častiach pritlačiť labky na uši. Nie, Tabita, nemyslel som *hneď teraz*. Ešte som ani nezačal. Upozorním vás, keď sa dostanem k niektorej hrôzostrašnej časti príbehu.

Rozmýšľam, čím by som mal začať... Asi dňom, keď som sa dozvedel o dovolenke. Samozrejme, v tom čase – skôr než sa to všetko stalo – som nemal ani potuchy, čo to je. Prvý raz som to slovo počul, keď sa môj človek Julian jedného večera vrátil domov z práce a oznámil: „Vybavil som nám dovolenku.“

Jeho žena Laura naňho uprela unavený pohľad. Bolo mi jej ľúto, pretože som vedel, že toho veľa nenaspí. Ako nikto z nás.

„Ach, Julian,“ vzdychla si. „To je úžasný nápad, ale ako, preboha, môžeme ísť teraz na dovolenku? So všetkými tými vecami pre malú, ktoré by sme so sebou museli vziať?“

Presne v tej chvíli Jessica – tá *malá*, ktorá ležala v hornej izbe vo svojom bielom košíku a mala spať – začala nahlas mrnčať. Poznáte to rozkošné tiché pišťanie, ktoré vydávame my mačiatka, keď prídeme na svet, však? Nuž, verte mi, toto bolo niečo celkom iné. Ľudské mačiatka, ako som už z vlastnej skúsenosti veľmi dobre vedel, robia ten najpríšernejší rámus, aký si dokážete predstaviť. Kvília. Očervenajú, doširoka otvoria ústočku, až im skoro nevidieť tváričky, a vrieskajú. Robia to, keď chcú mlieko, ale aj len tak, pre nič za nič – kedykoľvek, vo dne i v noci. Nie div, že chůda Laura vyzerala vyčerpaná.

„Idem za ňou,“ vyhlásil Julian, hodil sako na stoličku a vybral sa po schodoch nahor. Bežal som za ním.

Ešte sa so mnou totiž nezvítal. Keď zdvihol Jessicu z košíka, niekoľko ráz som naňho zamňaukal a obtrel sa mu o nohy, ale on len povedal: „Nezavadzaj, Charlie. Nechcem, aby mi malá spadla.“

Malá, malá. Vtedy som nič iné nepočul! Uznávam, že Jessica bola naozaj rozkošná; teda, keď neplakala. Ale čo ja? Už sa so mnou nikto nemaznal a dokonca sa stávalo, že mi celkom zabudli dať večeru. Musel som krúžiť okolo prázdnej misky, aby si ma niekto všimol, a potom sa mi z toho točila hlava.

Julian ma naďalej ignoroval, vyniesol bábätko z ružovej izbičky, kde spalo, a prišiel k dverám do Carolininej izby. S Caroline, naším veľkým ľudským mačiatkom, práve *trieskala puberta*, ako hovorieval jej otec. Keby bola mačka,

povedal by som, že je takmer dospelá, ale zdá sa, že ľudia zostávajú mláďatami oveľa dlhšie než my. Trávila kopu času vo svojej izbe, najmä odvetdy, ako sa narodila Jessica. Kedykoľvek to bolo možné, vklzol som k nej dnu. Bola jedi-
ným človekom, ktorý mal podľa všetkého čas sa so mnou pomaznať.

„Haló, Caroline!“ zavolať Julian, zastal pred dverami a jemne zaklopal. „Poď dolu, mám pre teba prekvapenie!“

Čakal som na ňu na chodbe, a keď po chvíli vyšla z izby, pomaly sa popri mne vliekla po schodoch na prízemie.

„Aké prekvapenie?“ spýtala sa. Nepôsobila ako človek, ktorý sa teší na prekvapenie. V skutočnosti jediný, kto vyzeral nadšene, bol Julian. *Mne* ako zvyčajne nikto nepovedal, čo sa deje, a tak som musel pozorne počúvať, o čom sa rozprávajú ľudskou rečou, a snažil som sa niečo zachytiť.

„Vybavil som nám dovolenku,“ znovu oznámil Julian. Usmial sa, očividne spokojný sám so sebou. Stál v obýva-
cej izbe, hojdal v náručí vrieskajúcu Jessicu a potom ju po-
ložil Laure do lona, aby ju mohla nakrmiť.

„Super!“ vyhrkla Caroline a rozžiarila sa. „Kam pôj-
deme? Na Floridu? Vlni tam bolo jedno dievča z našej
triedy.“

„Na Floridu?“ zopakoval Julian s prekvapeným výra-
zom na tvári. „Nie, samozrejme, že nie. S trojmesačným
bábätkom nemôžeme ísť tak ďaleko.“

„Aha.“ Caroline sa opäť zamračila. „Jasné. Všetko sa
točí len okolo *nej*.“

„Caroline!“ napomenul ju Julian a uprel na ňu varovný
pohľad. „To predsa nie je pravda...“

„Tak kam pôjdeme?“ prerušila ho.

„Do Mudditonu.“

Rozhostilo sa ticho. Dokonca aj malá Jessica stíchla, pretože pila. Caroline zostala mlčky civieť a Laura krútila hlavou, akoby tomu nemohla uveriť.

„Bude to super!“ vyhlásil Julian a pozeral sa z jednej na druhú. „Na celý august som pre nás rezervoval krásny rekreačný domček.“

„Na celý august?“ zhíkla Caroline.

„Áno! Počuj,“ pokračoval Julian smerom k Laure, „ja viem, že je to pre teba náročné. Tehotenstvo ti dalo zabráť, po cisárskom reze si sa dlho zotavovala a starostlivosť o malú je vyčerpávajúca...“

„Ako to, že si môžeš zobrať celý mesiac dovolenky?“ spýtala sa Laura.

Julian si sadol vedľa nej a prestal sa usmievať. „No, vlastne nemôžem. Strávim s vami len prvý týždeň, potom sa, samozrejme, budem musieť vrátiť domov.“

„A chodiť do práce.“

„Áno, ale budem za vami jazdievať na víkendy. Môžeš si užívať morský vzduch, miláčik, a odpočívať.“

„Odpočívať? Na dovolenke, kde budem musieť variť?“ potichu sa spýtala. „Aj tam budem v jednom kolotoči, Julian. Jessica si neprestane vyžadovať moju pozornosť len preto, lebo sme pri mori. A nebude mi mať kto pomôcť, pretože ty tam nebudeš.“

„A ja nepôjdem!“ vyštekla Caroline, celá červená a nahnevaná. „Nechcem stráviť celé prázdniny v nudnom Mud-ditone. Všetky moje kamarátky budú niečo podnikať. Jazdievať autobusom do mesta, chodiť do kina a tak... Iba ja jediná sa na tom nezúčastním!“

Po týchto slovách naštvane odpochoďovala naspäť hore a zabuchla za sebou dvere na svojej izbe.

Julian vstal. Vyzeral rozladený.

„Nechaj ju,“ povedala Laura. „Prejde ju to.“

„Prepáč,“ utrúsil a bezmocne rozhodil labky. „Celé som to pokazil, však? Radšej tú dovolenku zruším.“

„Nie, to nerob.“ Zdvihla hlavu a usmiala sa naňho. „Prepáč, že som sa viac neradovala, zlato. Som skrátka unavená. Nedokážem normálne uvažovať.“

„Myslel som si, že z toho budete mať radosť. Všetci si potrebujeme oddýchnuť. V poslednom čase je toho na nás veľa. Caroline mi robí starosti, zdá sa mi bledá a smutná a večne sa zatvára vo svojej izbe. Napadlo mi, že by nám všetkým prospel morský vzduch.“

„Ja viem. Je to fajn nápad. Určite si to tam užijeme.“

Jej úsmev bol trochu zvláštny – akoby tie slová nemyslela vážne. Julian šiel opäť hore na poschodie, aby sa prezliekol, a ja som vyskočil na pohovku k Laure. Pozrela sa na mňa ponad hlavičku bábätko.

„Hoci *ja* si užívanie predstavujem celkom inak, Charlie,“ zašepkala. „Sama v cudzom prostredí s plačúcim dieťaťom a trucovitou pubertiačkou, ktorá tam nechce ísť... Ale čo mám robiť? Nechcem sa ho dotknúť.“

Zamňaukal som a Laura zdvihla jednu ruku z bábätko a nežne ma pohladkala po hlave. Ako všetci ľudia, ani ona nerozumela mačacej reči, a tak nevedela, že sa jej snažím povedať niečo nesmierne dôležité: *A čo ja? Kto sa bude starať o mňa, keď všetci odídete? Myslí na mňa vôbec niekto?*

Nasledujúci deň, keď Julian odišiel do práce a Caroline do školy, zastavila sa u nás Laurina kamarátka Nicky so svojím dieťaťom Benjaminom. Bol oveľa väčší než naša Jessica a už sa dokázal postaviť na zadné labky a urobiť niekoľko

smiešnych krôčikov, ale potom vždy spadol na zem. Nechápem, prečo ľudia venujú toľko úsilia tomu, aby sa naučili chodiť po dvoch. Načo je to dobré? Niekoľko ráz som to skúsil, ale jednoducho to nešlo. Pripadá mi to ako tá najneprirodzenejšia vec na svete.

Nicky som mal rád. Vždy ma zahrňala pozornosťou, hrala sa so mnou a škrabkala ma na hlavu a pod bradou tak, ako to mám rád, až som spokojne priadol.

„A Caroline sa tam teší?“ spýtala sa Nicky, keď jej Laura všetko vyrozprávala.

„Nie. Je našťvaná.“ Laura si vzdychla a potriasla hlavou. „Povedala Julianovi, že tam nechce ísť, a odvtedy sa s nami viac-menej nerozpráva. Dnes ráno odišla do školy dosť namrzená.“

„Nuž, celý mesiac je dlhá doba. Asi jej budú chýbať kamaráti. Prichádza do veku, keď sú pre ňu rovnako dôležití ako rodina.“

„Ja viem. A ešte viac je našťvaná, pretože v septembri má nastúpiť do inej školy než jej kamaráti z dediny. Pevne dúfam, že sme sa rozhodli správne, Nicky, keď sme ju zapísali na súkromné gymnázium. Mala som radosť, že si získala toľkých kamarátov, keď začala chodiť do tunajšej školy. Doma sa cítila hrozne osamelá.“

To bolo predtým, než si ma vzali k sebe, ale o všetkom som vedel od Olivera, pretože pred mojím narodením ich rodinu navštevoval. Caroline bola veľmi chorá a Laura bola zrejme jej ošetrovateľka, no potom sa Julian rozhodol, že ju chce za ženu.

„Bude v pohode. Keď nastúpi do Svätej Margarety, určite sa skamaráti s novými deťmi,“ upokojila ju Nicky. Laura si opäť vzdychla.

„Aj ja dúfam. Poviem ti úprimne, robíme si o ňu starosti. V poslednom čase sa nám zdá stále unavená a apatická. Skoro na všetko, čo poviem, len odvrkne. Pred niekoľkými dňami som ju požiadala, aby si upratala izbu, a ona vyštekla: *Ty mi nebudeš hovoriť, čo mám robiť, nie si moja matka!*“

„Ach, zlato. To ťa muselo zabolieť.“

„Podľa mňa na ňu stále myslíš. Asi je to normálne, hoci bola veľmi malá, keď jej mama zomrela. No nikdy som sa nesnažila zaujať jej miesto.“

„Ja viem. Caroline ťa má veľmi rada, Laura. Možno je naozaj len unavená. Blíži sa koniec prvého polroku, všetky deti sa už určite nevedia dočkať prázdnin.“

„Máš pravdu. V každom prípade ide na budúci týždeň na pravidelnú kontrolu do nemocnice. Chceme jej ošetrojúceho lekára požiadať, aby jej urobil nejaké vyšetrenia.“

„Naozaj? Až taký strach máte?“ Nicky chytila Lauru za labku. „Hádam si nemyslíš, že sa jej vrátila leukémia?“

„Samozrejme, že sa toho bojíme. Je ťažké nebáť sa najhoršieho. Liečba sa skončila len pred rokom.“

Nicky objala Lauru. Pochopil som, že už ma nebude hladkať, a tak som jej zoskočil z lona a odbehol som sa hrať von. Ako iste viete, náš dom všetci volajú Veľký dom, a tak mám na svojom území veľa krásnych miest, kopu plotov na obchôdzky, aby som sa uistil, že sa niekto z vás nevkradol dnu bez môjho dovolenia. Je to veľká zodpovednosť. Bol krásny teplý deň a vo vzduchu sa vznášali najrozmanitejšie vône, omámený hmyz a vtáky zo stromov a z kríkov, a tak som pobiehal po vonku, naháňal na slnku svoj tieň a musel byť preč dlhšie, než som si myslel.

Keď som sa konečne vrátil, všetci už boli doma. A poriadne ma znechutilo, že si ma opäť nikto nevšimal, lebo prebiehala ďalšia hádka.

„Nemôžem uveriť, že chceš urobiť čosi také!“ práve povedala rozzúrená Caroline svojmu otcovi. „Ako by si mohol? Bude z toho nešťastný!“

„Nebude,“ namietol Julian. „Bude to preňho niečo ako prázdniny.“

Ach, ďalší rozhovor o dovolenke. Nechcel som to počúvať. Chcel som svoju večeru. Nahlas som na všetkých zamňaukal, obišiel som ich a švihal pritom chvostom.

Laura sa na mňa pozrela a zamračila sa. „Možno by som mohla poprosiť Nicky, či by sa s Danom oňho nepostarali,“ navrhla. „Aj keď ide o celý mesiac. Je to veľmi dlhý čas.“

Okamžite som prestal mňaukať. Žeby hovorili o mne?

„Nie, môžeme ho dať do útulku pre mačky,“ povedal Julian. „Bude mu tam dobre.“

Do útulku pre mačky? Cítil som, ako sa mi ježia chlpy. Oliver mi o tom mieste rozprával. Nikdy na ten príbeh nezabudnem, pretože ma od tej doby prenasleduje. Vážne ho chceš počuť, Nancy? Nuž, stalo sa to nášmu otcovi – Oliverovmu kamarátovi Tobymu –, ktorého tam raz dali jeho ľudia, keď odišli niekam na dlhší čas. Tvrdil, že to bol najhorší zážitok všetkých jeho deviatich životov. Bol zatvorený v klietke vo dne v noci, a mal tam len peleštek a záchod. A hoci v útulku bola kopa ďalších mačiek, on ich nevidel, len cítil ich strach a počul ich plakať. Nedovolili mu chodiť na lov, a hoci pravidelne dostával stravu, bol v takom strese, že skoro nemohol jesť. Ľudia, ktorí sa tam oňho starali, sa k nemu zjavne správali vládne a často sa s ním maznali

a hladkali ho. Lenže on nevedel, či im môže veriť, a nemal tušenia, či sa ešte niekedy vráti domov. V tej kletke nemal nič, čo by voňalo jeho domovom alebo jeho ľuďmi, a kým si ho prišli vyzdvihnúť, bol taký vystresovaný, že sa im niekoľko dní vyhybal – žil na vlastnú päsť a oni si mysleli, že utiekol. Nakoniec sa, samozrejme, vrátil, pretože bol hladný, ale Oliver povedal, že mu trvalo hrozne dlho, kým sa z toho zážitku spamätal.

Áno, je to strašný príbeh, však? Iste si teda dokážete predstaviť, že keď som začul zmienku o útulku pre mačky, ľahavo, smutne som zamraučal. Caroline ku mne pribehla, vzala ma do náručia a pevne ma objala. V očiach mala slzy.

„To je fakt super,“ vyhlásila, aj keď to podľa mňa nebola pravda. „Nielenže ma na celý mesiac odlúčite od mojich kamarátov – nehovoriac o tom, že sa potom s nimi musím aj tak navždy rozlúčiť a ísť do tej hlúpej novej školy –, ale ešte mi vezmete aj môjho kocúrka! To nie je fér!“

Súhlasil som. Nebolo to fér. Nechcel som ísť do mačacieho útulku. Napadlo mi, či by som nemal utiecť, kým ma tam odvezú. Caroline sa rozplakala a ja tiež.

„Preboha!“ vyštekol Julian. „Čo mám podľa teba robiť? Nemôžeme ho vziať so sebou.“

„Prečo nie?“ potichu sa spýtala Laura a položila Julianovi labku na pažu. „Možno to tak bude lepšie.“

„Myslíš?“ spýtal sa. „Mačku nemôžeš len tak previezť na neznáme miesto. Utečie a stratí sa. To chceš?“ otočil sa ku Caroline.

„Nie!“ odsekla. „Nič z toho nechcem! Vôbec tam nechcem ísť. Zostanem s Charliem doma.“

„Julian, určite to zvládneme,“ ozvala sa Laura. „Je kastrován, takže by sa nemal túlať.“

„To by sme museli mať celý čas zatvorené všetky dvere aj okná – navyše v lete! Nie je to reálne. Utečie a stratí sa.“

„Musíme sa postarať, aby neutiekol.“

Laura s Julianom sa na seba dívali. Vedel som, že sa viac trápia preto, lebo Caroline je nešťastná, než pre môj prípadný stres z mačacieho útulku, ale pri pomyslení, že budem zatvorený v kletke, som nahlas zavyl od hrôzy.

Julian sa nakoniec krátko zasmial – hoci to neznelo tak, akoby sa bavil – a vyhlásil: „No dobre. Vzdávam sa. Vezme-me ho so sebou.“ Znovu sa otočil ku Caroline. „Ale aj ty naňho budeš dozerať, aby neutiekol.“

„Budem,“ sľúbila. Obtrela si líce o moju hlavu a ja som začal šťastne priasť. Vďaka bohu. Nijaká kletka. „Budem ho strážiť, pretože Charlie je tu jediný, kto ma má rád.“

Po tých slovách ma vyniesla hore do svojej izby a spolu sme si ľahli na posteľ.

A tak všetko nasvedčovalo tomu, že pôjdem so svojimi ľuďmi na dovolenku, nech to znamenalo čokoľvek. Radšej by som zostal tu a hral sa so svojím kamarátom Oliverom. Lenže môj názor nikdy nikoho nezaujíma!



DRUHÁ KAPITOLA

Moje city k Jessice boli dosť neurčité. Keď ju prvý raz pri-niesli domov, všetci, dokonca aj Caroline, z nej boli úplne vedľa, ale mňa k nej nepustili.

„Dávaj pozor na Charlieho,“ povedala Laura hneď v ten prvý deň po príchode. „Bojím sa, aby Jessice neublížil.“

To sa ma hlboko dotklo. Bola síce pravda, že sa mi nepá-čilo jej ustavičné prenikavé mrnčanie, ale nikdy by som jej nič neurobil – bolo to len malé ľudské mača. Väčšinou pe-ke ne voňala, ale niekedy, keď Laura s Julianom stvárali čosi s jej zadočkom, mi bolo príšerne zle a chcel som byť od nej čo najďalej. Dúfal som, že ju čo najskôr naučia používať mačací záchod. Pre Jessicu ma začali často zatvárať v ku-chyni, a keď som protestoval hlasným mňaukaním, vynadali mi. Zdalo sa mi to nespravodlivé, pretože jej pre plač nikto nenadával a podľa mňa bola oveľa hlučnejšia než ja.

V čase keď všetci riešili dovolenku, som si na novú situ-áciu už pomaly zvykal. Lenže Carolinino nadšenie z toho, že má malú sestričku, sa celkom vytratilo. V ten deň, keď sme po hádke na tému útulok spolu ležali na posteli, si mi vyliala srdce.

„Už mám toho plné zuby, Charlie. Nechápem, prečo som sa na to bábätko tak tešila. Ocko teraz na mňa vôbec nemá čas. Mám pocit, že im obom len prekážam.“

Vedel som, ako sa cíti. Predchádzajúci deň na mňa totiž nakričali za to, že som cez mačacie dvierka doniesol do-mov pekne vypaseneho holuba. Myslel som, že na mňa

budú pyšní, pretože to bol najväčší holub, akého som kedy chytil. Ale nie, v jednom kuse vykrikovali niečo o *baciloch* a *malej*, a zatiaľ čo Laura odpratávala moju loveckú trofej, vyhnala ma naspäť von.

„Aspoň o tebe nehovoria, že si pre bábätko nebezpečná, a nezatvárajú ťa v izbe, aby si mu neublížila,“ pošťazoval som sa Caroline mačacou rečou, ale ona sa, samozrejme, zatiaľ neobťažovala naučiť náš jazyk, a tak ma len hladkala a maznala sa so mnou.

„A čo sa týka týchto prázdnin,“ nahnevane pokračovala, „budú prišerné! Vďaka bohu, že ocko nakoniec súhlasil, aby sme ťa vzali so sebou. Aspoň mi budeš robiť spoločnosť. Zbláznim sa, keď budem musieť trčať na nejakom nudnom mieste bez kamarátov – navyše celý mesiac.“

Ako som počúval jej sťažnosti, musím priznať, že som začal byť z tých prázdnin nervózny. Nikto okrem Juliana si podľa všetkého nemyslel, že budú fajn, a dokonca aj on zneistel, kedykoľvek sa o nich niekto zmienil. Napadlo mi, či moji ľudia budú niekedy opäť šťastní a spokojní ako predtým.

Jedného dňa, čoskoro nato, som sedel v kuchyni na parapete a umýval si po večeri fúziky, keď som z jedálne opäť začul zvýšené hlasy.

„Zjedz tú večeru, Caroline!“ povedal Julian.

„Nechcem to.“

„Nechutí ti?“ začudovala sa Laura. „Bolonské špagety si mala vždy rada.“

„Jednoducho ich nechcem!“ Zdalo sa mi, že Caroline sa každú chvíľu rozplače. „Stále ti opakujem, že už nejedávam mäso. Nie som hladná.“

„Na keksíky a cukríky si vždy hladná!“ odsekla Laura. „Keď nedokážeš zjesť večeru, budeme ti musieť všetky sladkosti zakázať.“

„Ak nebudeš poriadne jesť, môžeš znova ochorieť,“ dodal Julian.

„Možno *som* chorá!“ vykrikla Caroline. „Možno mám zase leukémiu. Ale vám je to aj tak jedno!“

Prestal som sa umývať, stĺpol som a napäto som počúval. Nepozdávala sa mi predstava, že by Caroline bola opäť chorá. A myslím, že Julianovi s Laurou sa to tiež nepáčilo, pretože potom, ako odišla hore do svojej izby, sa spolu potichu bavili o pravidelnej kontrole v londýnskej nemocnici, na ktorú mala ísť na ďalší deň. Zrejme ju tam mal odviezť Julian namiesto toho, aby šiel do práce, a on aj Laura si preto robili zjavné starosti.

„Niektoré príznaky sú rovnaké ako predtým,“ poznamenal Julian. „Únava, bledosť, nechutenstvo...“

„Ale je aj celý čas *naštvaná!*“ namietla Laura. „Mám pocit, akoby som sa k nej už nedokázala priblížiť. Viem, že má obavy z tej novej školy... Myslíš, že preto sa tak správa?“

„Určite nie. Rýchlo si tam zvykne. Podľa mňa je rovnako ako my vystrašená z toho, že je možno znova chorá. Preto je taká podráždená. Mali by sme sa snažiť ju pochopiť.“

„No, som rada, že idete zajtra na kontrolu. Dúfajme, že bude všetko v poriadku.“

Včasráno odišli Julianovým autom, aby stihli vlak do Great Broomfordu. Chvíľu som sa potuloval po dome, pretože som si myslel, že Lauru s Jessicou to poteší. Za posteľou som našiel svoju starú plyšovú myšku, a keď ma prestalo baviť hrať sa s ňou osamote v kuchyni, napadlo mi, že by

som ju mohol ukázať Jessice. S myškou v tleme som vběhol do obývacej izby. Laura sedela v kresle a čítala si noviny, takže ma nevidela vojsť dovnútra. Jessica ležala na zemi na deke, pozorovala strop, smiešne mrnkala a kopala zadnými labkami do vzduchu. Položil som jej hračku na tvár a čakal som, či pochopí, že sa s ňou má hrať, ale ona prekvapene vypleštila oči a pokrútila hlavou, takže myška spadla na deku. Sadol som si vedľa nej a čakal. Krásne voňala čistotou a ja som mal chuť si k nej ľahnúť, aby som zistil, či ma pohladká. Ale v tej chvíli Laura otočila stránku a pozrela sa na deku.

„Charlie!“ zvolala a hodila noviny na zem. „Čo to vyvádzaš?“

„Strážim Jessicu,“ mňaukol som. Vari to nebolo jasné?

„Bež od nej preč!“ prikázala mi. „A... čo je, preboha, *toto*?“ Zohla sa a zdvihla myšku. „Čo tu robí tá odporná ufúľaná vec? Nechcem, aby sa váľala Jessice na deke!“ Nahnevane sa na mňa pozrela. „To ju musím mať ustavične na očiach, keď si tu?“

Zatiaľ čo sa krútila okolo bábätka, narovnávala deku a presúvala ju bližšie ku kreslu, akoby chcela Jessicu predomnou chrániť, schoval som sa za pohovku. Nechápal som, prečo sa na mňa hnevá. Predsa to nebola *skutočná* myš. Alebo tú by ocenila? Rozhodol som sa, že nabudúce to skúsím s naozajstnou.

Chvíľu som spoza pohovky Lauru sledoval, ako číta noviny. Zbožňoval som ten šuchot, keď obracala stránky; v minulosti som jej neraz vyskočil na kolená na noviny, aby som po nich mohol šliapať a krčiť ich labkami. Vždy sa smiala, keď som to urobil, ale v poslednom čase si len nahlas vzdychla a zložila ma na zem, takže to stratilo zmysel.

Keď teraz Jessica začala plakať a Laura položila noviny na podlahu, aby ju pohojdala, už som nedokázal odolať. Rozbehol som sa, skočil na rozložené noviny a nadšene som sa na nich dookola točil, takže vydávali suchotavé zvuky.

„Charlie!“ vyštekla Laura a tentoraz to znelo naozaj nalezostene. „Zmizni! Čo to do teba zase vošlo, preboha?“

Keď ma odstrčila z novín a položila ich na operadlo kresla, zavyl som na protest. Noviny boli trochu potrhané, ale vedel som, že každý deň dostáva nové, tak som nechápal, prečo vyvádza.

„Bež sa hrať von!“ prikázala mi, keď si sadla, aby nakrímila Jessicu. „Fakt nechápem, prečo ma tak hneváš.“

Ja že ju hnevám? Šiel som do záhrady a cítil sa urazený a nemilovaný. Ak si o mne myslí toto, ani ma nehne, aby som sa snažil uloviť pre Jessicu myš na hranie. Tak!

Keď som sa neskôr vrátil do kuchyne, Julian s Caroline už boli doma. Caroline odišla do obývačky pozeráť televíziu.

„Doktor nás poslal na krv, aby mohli urobiť testy, a keby niečo nebolo v poriadku, bude musieť ísť na odber kostnej drene,“ povedal Laure.

„Ach nie. Znovu? Chúďa Caroline,“ nešťastne povedala Laura. „Myslí si, že by to mohla byť leukémia?“

„To nepovedal. Vyhlásil, že tie príznaky môžu pokojne súvisieť s niečím iným, lenže s jej anamnézou chce leukémiu, samozrejme, vylúčiť.“ Julian si vzdychol. „Praktický lekár dostane výsledky testov až o niekoľko dní.“

„A my by sme mali zajtra odísť. Chceš na tie výsledky počkať? Pokojne môžeme odchod o týždeň odložiť.“

Podľa tónu Laurinho hlasu som usúdil, že sa jej ten nápad v skutočnosti veľmi pozdáva, ale Julian zavrtel hlavou.

„Nie. Výsledky budú mať až o týždeň alebo štrnásť dní a okrem toho im môžem z Mudditonu zavolať.“

„Lenže ak *naozaj* bude potrebná biopsia...“

„Laura, snažím sa uvažovať pozitívne! Podľa mňa by sme mali odísť, ako sme si naplánovali. Caroline potrebuje prázdniny rovnako ako my. Morský vzduch jej urobí dobre. Keby bola biopsia potrebná, jednoducho ju sem na pár dní priveziem.“

„Dobre.“ Laura ho objala okolo pásu. „Máš pravdu, nescieme myslieť na to najhoršie.“

„Aj keď je to ťažké.“ Julian si opäť sťažka vzdychol. „No, hádam na to vďaka dovolenke aspoň na chvíľu zabudneme.“

Ďalšie ráno boli všetci hore skôr než ja. Jessica ma ako vždy v noci zobudila, a tak som sa rozhodol vyraziť na prechádzku za mesačného svetla. Veď viete, aké je úžasné túlať sa vonku počas letnej noci, keď väčšina ľudí spí. Dobré vidieť v tme je úžasné! Za takých nocí sa snažím loviť malé poľné myši a hraboše. Fantasticky som si to užíval, a tak som sa nezastavil na hranici svojho teritória a prenasledoval som jednu myšku po ceste až do centra Little Broomfordu. Odrazu sa z tmy predou mnou vynoril väčší kocúr, preto som prudko zabrzdil a potlačil vydesený výkrik. Nemal som sa v noci púšťať tak ďaleko – zrejme som vstúpil na cudzie územie a asi dostanem za svoju drzosť vynadať alebo ešte horšie, nakladačku.

„To som ja, Charlie!“ mňaukol väčší kocúr, práve keď som chcel vziať nohy na plecia.

„Jej, ahoj, Oli!“ Cítil som sa trochu trápne, že som sa správal ako strachopud. Ale on ku mne podišiel a obtreľ si

svoju tvár o moju. „Si odvážny, keď sa v túto nočnú hodinu potĺkaš sám po dedine.“

Pre Oliho som bol totiž večne malé mača. Vždy sa ku mne správal ochránarsky.

„Je ideálna noc na lov,“ vysvetlil som. „Naháňal som myš a prenasledoval som ju až sem.“

„No, radšej ťa odprevadím domov. Ako sa vôbec máš? Už niekoľko dní som ťa nevidel.“

„Ja viem. Pravdupovediac, u nás doma je všetko hore nohami a ja som mal obavy... Vlastne ani neviem, kde začať.“

„Deje sa niečo? Majú problémy?“

„Neviem. Nevyznám sa v tom – veď vieš, akí sú ľudia komplikovaní. Sú nervózni a hádajú sa...“

„Toto hovoríš od chvíle, ako sa narodilo to nové mláďa – Jessica.“

„Hej, ale v poslednom čase sa to ešte zhoršilo. Najväčší strach mám o Caroline. Zdá sa mi hrozne nešťastná. Viem, že Julian s Laurou si o ňu tiež robia starosti. Oli, myslíš, že by mohla znovu dostať tú strašnú chorobu?“

„Pevne verím, že nie. Mal som takú radosť, keď som videl, ako sa uzdravuje, že si niečo také nedokážem ani predstaviť. Takže pre toto sa Julian s Laurou trápia?“

„Asi áno. Dnes ju Julian viezol za nejakým doktorom, a keď sa vrátili, vyzeral veľmi utrápene. Keby som len vedel, ako by som mohol Caroline pomôcť.“

„Niekedy je naozaj ťažké zistiť, ako ľuďom pomôcť,“ vážnym hlasom vyhlásil Oliver. A on by to mal vedieť. Ako je vám dobre známe, preslávil sa tým, že pred mojím narodením pomohol všetkým ľuďom v dedine. „Musíš pozorne počúvať, o čom sa rozprávajú, aby si to zistil.“

„V poslednom čase sa len hádajú,“ priznal som smutne.
„A väčšinou o dovolenke.“

„Jasné, už si mi o tom hovoril. Znamená to, že sa chystajú niekam odísť, však? A už sa dohodli, čo urobia s tebou? Dúfam, že ťa nechcú dať do útulku!“ dodal a striaslo ho od hrôzy.

„Nie. Vraj ma vezmú so sebou. Ale som z toho trochu nervózny, pretože celkom nechápem, kam pôjdeme a prečo. Mám dojem, že sa tam nikto neteší. V každom prípade budem s Caroline. Určite sa o mňa postará. Len ma mrzí, že neviem, ako jej mám zlepšiť náladu.“

„Čo keby si jej dnes v noci priniesol peknú vypasenú myš?“ navrhol Oliver.

„Laura by sa zbláznila. Vždy ma za podobné veci vyhreší. Zrejme si myslí, že myši sú špinavé.“

„Veru, je zvláštne, že ľudia väčšinou nemajú z našich darčiekov radosť. Ale Caroline bude určite nadšená.“

„Mohol by som to skúsiť,“ pochybovačne som pripustil. „No ak mám byť úprimný, myslím, že dáva prednosť maznaniu.“

„To je fakt najlepšie,“ prisvedčil Oli. „Ľudia sa s nami vždy radi maznajú. Myslia si, že to robia pre nás, ale v skutočnosti je to, samozrejme, naopak. Oni nás totiž potrebujú, Charlie. Sú citovo veľmi krehkí. Ešte šťastie, že my mačky sme také vyrovnané, inak by sme s nimi nevydržali.“

Pri bráne svojho domu som sa s Olim rozlúčil a šiel som si unavený ľahnúť. V hlave sa mi stále dookola prehrával náš rozhovor. Po takej dlhej noci by som bol uvítal, keby som si mohol ráno pospať, ale nebolo mi to dopriate. Julian s Laurou boli hore, oblečení a pobiehali po dome

ako mačky, keď ich naháňa líška. Skladali oblečenie, znášali veci a dávali ich do kufrov. Potom volali na Caroline, aby sa zbalila. Cítil som sa z toho vylúčený a bol som mrzutý, že som im musel tri razy pripomenúť svoje raňajky. Vtedy som si všimol, že nechali v spálni jeden kufor otvorený – a hneď navrchu bolo nejaké pekné, mäkké Laurino oblečenie. Na to, aby som si naň ľahol a snažil sa dohnáť dlhé ponocovanie, to bolo rovnako vhodné miesto ako ktorékoľvek iné. V mäkučkom svetri som si prichystal útulný peleštek a natiahol som cez seba šaty, ale práve keď som začal driemať, vbehol do spálne Julian a zavolať na Lauru:

„Tento kufor je zbalený? Môžem ho zavrieť?“ Potom zaklapol veko.

„Pomoc! Pustite ma von!“ zvriskol som v panike. Veko sa opäť otvorilo a niekto zo mňa stiahol šaty.

„Charlie!“ skríkol Julian a ja som z jeho tónu nedokázal určiť, či sa hnevá, alebo ho to pobavilo. „Čo tu, preboha, robíš?“ Práve keď ma zdvihol z kufra a postavil na podlahu, vošla do izby Laura. „Charlie si dával v kufri šľofíka!“ oznámil.

„Dúfam, že mi nepokrčil tie nové šaty,“ utrúsila.

Všimol som si, že Julian vrhol rýchly pohľad na šaty a zamračené sa na mňa pozrel. Potom veko náhlivo priklopil a zaistil ho.

„Určite budú v poriadku,“ odvetil. A potom, na moje absolútne zdesenie, odišiel do garáže a vrátil sa s obávanou prepravkou.

„Veď ste hovorili, že ma nedáte do útulku!“ zajačal som.

Oklamali ma! Ako mi to mohli urobiť? Upaľoval som k mačacím dvierkam, ale prišiel ešte väčší šok – boli zamknuté. Nemal som kadiaľ utiecť!

„Prepáč, Charlie,“ povedala Laura, zdvihla ma a pohladkala. „Budeš musieť cestovať v prepravke. Bude to fajn, uvidíš. Tak šup!“

Snažil som sa brániť, kopal som okolo seba, aby ma nemohla prestrčiť cez otvor, ale šupla ma dovnútra a zavrela kovové dvierka.

Keď ma niesla v prepravke von a nakladala do auta, zúfalo som nariekal. Položila ma na podlahu, rovno pod takú smiešnu sedačku, v ktorej si hovala malá Jessica. Cez otvory nad sebou som videl jej zadné labky v ružových ponožkách. Caroline nastúpila dozadu z opačnej strany a sklónila sa ku mne.

„Pst, Charlie, nič sa nedeje, neplač. Máme pred sebou dlhú cestu, tak si pokojne zdriemni.“

Až vtedy mi došlo, že ma predsa len nevezú do útulku pre mačky, ale so sebou na dovolenku. Tak sa mi uľavilo, že som o chvíľu naozaj prestal plakať – čo sa však nedalo povedať o Jessice.